

STANOWISKO
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 31 stycznia 2020 r.

**w przedmiocie trybu wyboru Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych
oraz Zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych**

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdza, że zgodnie z art. 112 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, obowiązującym z dniem 3 kwietnia 2018 r. Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych oraz dwóch Zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych powołuje Minister Sprawiedliwości na czteroletnią kadencję, w procedurze wyboru Rzecznika Dyscyplinarnego i jego dwóch Zastępców nie znajduje zaś zastosowania przepis art. 3 ust. 2 pkt 4 i art. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, zgodnie z którym Rada wykonywała inne zadania określone w ustawach, a w szczególności wybierała rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów powszechnych.

Zgodnie z utrwalonym i powszechnie akceptowanym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego i sądów (m.in. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 lipca 2003 r. P 31/02 OTK-A 2003/6/58) akt późniejszy uchyla moc obowiązującą aktu wcześniejszego – w razie sprzeczności między przepisami różnych ustaw, w wypadku gdy późniejsze nie uchylają w wyraźny sposób wcześniejszych, ma zastosowanie reguła kolizyjna *lex posterior derogat legi priori*. O mocy obowiązującej przepisu nie decyduje okoliczność, w jakim akcie prawnym przepis ten został zamieszczony, lecz jego treść i istota. Zniesienie obowiązywania określonej regulacji prawnej może nastąpić zarówno przez jej wyraźne uchylenie jak też i wskutek wydania aktu późniejszego, który – jako późniejszy – wyłącza stosowanie aktu wcześniejszego.

Zgodnie z ogólną zasadą prawa intertemporalnego w razie wątpliwości, czy należy stosować ustawę dawną czy nową, pierwszeństwo ma ustawa nowa. Jest ona związana z regułą kolizyjną zawartą w paremii – *lex posterior derogat legi priori*, która ma zastosowanie, gdy *lex posterior* nie jest hierarchicznie niższa niż *lex priori*. Zasada ta tłumaczona jest domniemaniem, że ustawa nowa powinna być lepszym odbiciem aktualnych stosunków normatywnych, bardziej

dostosowanym do aktualnego stanu prawnego. Jest ona wyrazem woli ustawodawcy powziętej później niż wola ustawodawcy, której wyrazem był wcześniejszy akt normatywny.

Wprowadzenie zatem nowego brzmienia art. 112 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, którego treść i istota dotyczy wyboru Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych deroguje zatem przepis art. 3 ust. 2 pkt 4 i art. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, jako stanowiące wcześniejszą regulację wyboru Rzecznika Dyscyplinarnego.

Jednocześnie Krajowa Rada Sądownictwa zauważa, że przepis art. 112 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wprowadził całkowicie nową instytucję Zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, która nie występowała w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa. Nie zachodzą zatem żadne podstawy do kwestionowania umocowania Zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych do wykonywania czynności w postępowaniu dyscyplinarnym.